

רומן פנטזיה
מאויבים לאוהבים,
סיפור אהבה
מרגש וסוחף,
מלא תקווה
ושיברון לב.

ריבים

מימיו

רב מכר מספר אחת של הניו יורק טיימס

רבקה רוט

רבקה רוס

יריבים שמימיים

מאנגלית: דנה טל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

כנרת, זמורה – מוציאים לאור

Rebecca Ross
DIVINE RIVALS

Copyright © 2023 by Rebecca Ross LLC
Hebrew translation rights arranged with New Leaf Literary & media , Inc. through
The Israeli Association of Book Publishers Ltd .
All Rights Reserved

Hebrew Language Copyright
© 2024 Kinneret, Zmora, Dvir – Publishing House Ltd.

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית
© תשפ"ד 2024 כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

עורכת התרגום: יעל ינאי

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

נרפס בישראל 2024

Kinneret, Zmora, Dvir – Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-574-749-2 ISBN

www.kinbooks.co.il

לאיזבל איִבְנִז,

שקראה את הספר הזה בזמן שכתבתי אותו,
ששיכנעה אותי להוסיף את נקודת המבט של רומאן,
ושמדי פעם מעלימה עין מכל מיני דברים שאני עושה.

נ"ב, אני מדברת על פרק 34.

תוכן

11 הקדמה

חלק ראשון: מכתבים דרך ארון הבגדים

- 19 [1] אויבים מושבעים
- 32 [2] מילים לפורסט
- 41 [3] מיתוסים חסרים
- 50 [4] תגליות בפח האשפה
- 56 [5] רחמים
- 62 [6] ארוחת ערב עם אנשים אהובים (או לא)
- 72 [7] אלי הרקיע נגד אלי הקרקעית
- 79 [8] לאכול כריך בחברת נשמה עתיקה
- 89 [9] פיסה אחת של שריון
- 93 [10] תחנה תשע
- 97 [11] הפער העצום
- 102 [12] צל שאת נושאת איתך
- 108 [13] יתרון לא הוגן
- 118 [14] פרידה מרוחות רפאים

חלק שני: חדשות ממרחקים

- 125 [15] האלואט השלישית
- 138 [16] אָטִי
- 142 [17] שלושה סוגי צפירות
- 152 [18] ממש גישוש באפלה
- 156 [19] מילות געגועים הביתה
- 161 [20] המוזיקה בממלכה שלמטה

171	[21] אביר נודד או פרא אדם
181	[22] פרח מקסים
188	[23] ש מפניה ודם
201	[24] כלי נגינה מסוכנים
207	[25] התנגשות
214	[26] להאפיל עליי
222	[27] איחור של שבע דקות
231	[28] יריב שמימי

חלק שלישי: המילים שבין לבין

243	[29] מחלקת השקמים
256	[30] רשימות מהשוחות
263	[31] רוח מערבית
268	[32] עשן בעיניה
279	[33] פתיתי השלג בתיק של קיט
289	[34] ק'
298	[35] הגבעה שכמעט הביסה את אייריס
311	[36] בגן
319	[37] פשע השמחה
334	[38] ערב יום אנווה
345	[39] נדרים בחשכה
357	[40] להתעורר בעולם אחר
366	[41] ידך בידי
378	[42] כל הדברים שמעולם לא אמרתי
395	אחרית דבר: דייקר
397	תודות

כתבי לי על תקווה ואהבה, ועל לכבות שמחזיקים מעמד.

– אמילי דיקנסון

הקדמה

ערפל קר עטף את תחנת הרכבת כמו תכריך קבורה, ואייריס וינו חשבה שמזג האוויר לא היה יכול להיות טוב יותר. היא בקושי הצליחה לראות את הרכבת באור הדמדומים, אבל חשה בפיה את טעמה באוויר הערב: מתכת ועשן ופחם בוער, שזורים בשמץ של ריח גשם על אדמה יבשה. רציף העץ היה חלקלק תחת נעליה, ובהקו בו שלוליות גשם וערימות עלים נרקבים.

כשפורסט נעצר לצידה, נעצרה גם היא, כאילו הייתה המראָה שלו. אנשים חשבו בטעות לא פעם שהם תאומים כי לשניהם היו עיניים חומות גדולות, שיער ערמוני גלי ונמשים פזורים על האף. אבל פורסט היה גבוה ואייריס קטנטונת. הוא היה מבוגר ממנה בחמש שנים, ולראשונה בחייה אייריס הצטערה שהיא לא מבוגרת ממנו. "אני לא איעדר הרבה זמן," הוא אמר. "רק כמה חודשים, אני חושב."

אחיה הביט בה באור הדועך והמתין לתגובתה. זו הייתה שעת בין ערביים, פרק הזמן שבין חושך לאור. בזמן שקבוצות הכוכבים החלו להופיע ברחבי השמיים, ופנסי העיר הבהבו והתעוררו לחיים בתגובה. אייריס הרגישה שזה מושך אותה – המבט המודאג של פורסט, האור הזהוב שהאיר את העננים התלויים נמוך – ובכל זאת עיניה נדרו, נואשות להסחת דעת. היא רצתה למצמץ רגע כדי להעלים את דמעותיה לפני שפורסט יבחין בהן.

מימינה עמדה חיילת. בחורה צעירה במדים מעומלנים לתפארת. מחשבה פרועה הכתה באייריס וניכרה כנראה בפניה, כי פורסט כחכח בגרונו.

"אני צריכה לבוא איתך," אמרה אייריס והישירה מבט אליו. "זה לא מאוחר מדי. אני יכולה להתגייס –"
 "לא, אייריס," ענה פורסט בחריפות. "הבטחת לי שני דברים, זוכרת?"

שתי הבטחות, בקושי בנות יום. אייריס קימטה את מצחה. "איך אוכל לשכוח."

"אז תגידי לי אותן בקול רם."

היא שילבה את זרועותיה כדי להדוף מעליה את צינת הסתיו ואת המקצב המוזר בקולו של פורסט. היה בו רמז לייאוש שלא שמעה עד עכשיו, ועור ברווז כיסה באדוות את זרועותיה מתחת לסוודר הדק.
 "לשמור על אימא," אמרה בחיקוי קול הבריטון שלו. הוא חייך בתגובה. "להמשיך ללמוד בבית הספר."

"נרמה לי שזה היה קצת יותר מאשר סתם 'להמשיך ללמוד בבית הספר'," אמר פורסט, ורחף את כף רגלה במגפו. "תלמידה מבריקה שכמוך שלא פספסה שיעור אחד בחייה. נותנים פרסים על זה, את יודעת."

"בסדר." התרצתה אייריס. סומק צבט את לחייה. "אמרת, 'תבטיחי לי שתייהני מהשנה האחרונה שלך בבית הספר, ואני אחזור בזמן כדי לראות אותך מסיימת את הלימודים'."

"כן," אמר פורסט, אבל החיוך שלו התחיל לדעוך.

הוא לא ידע מתי יחזור. הוא הבטיח לה הבטחה שלא יוכל לקיים, למרות שהמשיך להעמיד פנים שהמלחמה תסתיים תוך חודשים ספורים. מלחמה שזה אך התחילה.

מה אם אני הייתי שומעת את השיר? חשבה אייריס בלב כבד מנשוא. לו אני הייתי נתקלת בְּאֵלָה ולא הוא... האם הוא היה נותן לי ללכת ככה?

מבטה צנח אל חזהו של פורסט. המקום שבו פעם ליבו תחת מדיו בצבע ירוק זית. קליע יכול לפלח אותו בשבריר שנייה. קליע יכול למנוע ממנו לחזור איי-פעם הביתה.

"פורסט, אני –"

דבריה נקטעו בשריקה צווחנית שהקפיצה אותה בבהלה. זו הייתה הקריאה האחרונה לעלות לרכבת, וכולם דשדשו בבת אחת לעבר הקרונות. אייריס נרעדה שוב.

"הנה," אמר פורסט והניח את ילקוט העור שלו. "אני רוצה שיהיה לך את זה."

אייריס התבוננה באחיה כשפתח את התפס והוציא את מעיל הגשם החום שלו. הוא הושיט לה אותו וקימר גבה, כשהיא רק בהתה בו. "אבל אתה תצטרך אותו," התווכחה.

"הם ייתנו לי אחד אחר," הוא ענה. "ציוד צבאי מאושר, אני מתאר לעצמי. קדימה, קחי אותו, פרח קטן."

אייריס בלעה רוק ולקחה ממנו את מעיל הגשם שלו. היא החליקה את זרועותיה לתוכו והידקה את הברד השחוק בחוזקה למותניה. הוא היה גדול עליה, אבל מנחם, כמו שריון. היא נאנחה.

"אתה יודע, הריח שלו מזכיר בית מלאכה של שען," היא אמרה.

פורסט צחק. "ואיזה ריח בדיוק יש בבית מלאכה של שען?"
 "של שעונים מאובקים שצריך למתוח ושל שמן יקר ושל מכשירי המתכת הזעירים האלה שמשמשים בהם כדי לתקן את כל החלקים המקולקלים." זה היה נכון רק חלקית. היה למעיל גם שריד מהריח של 'רֹוּל דְיִינְר', שבו היא ופורסט היו אוכלים ארוחת ערב לפחות פעמיים בשבוע בזמן שאימם מלצרה שם. היה לו ריח של הפארק שעל שפת הנהר, של טחב ושל אבנים לחות ושל טיולים ארוכים ברגל, ושל אפטרשייב האלגום של פורסט, שפשוט לא הצליח בשום פנים ואופן לגדל זקן, למרות שרצה מאוד.

"אז הוא אמור לארח לך לחברה," אמר והשליך את הילקוט שלו על כתפו. "וארון הבגדים כולו שלך עכשיו."

אייריס ידעה שהוא מנסה לשמור על אווירה קלילה, אבל המחשבה על הארון הקטן שחלקו בדירתם רק עשתה לה כאב בטן. כאילו שהיא באמת תאחסן את הבגדים שלו במקום אחר בזמן שהוא איננו. "אני בטוחה שאצטרך את כל הקולבים שלך, כי כמו שאתה יודע טוב מאוד, אני הרי מקפידה ללבוש את כל הטרנדים האופנתיים

העכשוויים, " ענתה אייריס באירוניה, בתקווה שפורסט לא יבחין בעצב בקולה.

הוא רק חייך.

הרגע הגיע. הרציף היה כמעט ריק מחיילים, והרכבת סיננה לחישות באפולולית. גוש עלה בגרונה של אייריס; היא נשכה את פנים לחייה כשפורסט חיבק אותה. היא עצמה עיניים, הרגישה את המדים שלו מגרדים את לחייה, והחזיקה בפיה את המילים שרצתה לומר, כאילו היו מים: איך אתה יכול לאהוב את האֵלָה הזו יותר ממני? איך אתה יכול לעזוב אותי ככה?

אימם כבר הביעה בפניו את הרגשות האלה, היא כעסה על פורסט והתאכזבה מכך שהתגייס. אֶסְתֵר וינו סירבה לבוא לתחנת הרכבת כדי להיפרד ממנו כשיצא לדרכו, ואייריס דמיינה אותה בוכה בבית, לאחר שתחושת ההכחשה שלה התפוגגה.

הרכבת החלה לנוע בתנועה איטית לאורך המסילה.

פורסט החליק מבין זרועותיה של אייריס.

"תכתוב לי," היא לחשה.

"אני מבטיח."

הוא צעד כמה צעדים לאחור בלי להסיר ממנה את מבטו. לא היה פחד בעיניו, רק נחישות אפלה ונלהבת. ואז פורסט הסתובב ומיהר לעלות על הרכבת.

אייריס עקבה אחריו במבטה עד שנבלע בקרון הקרוב ביותר אליהם. היא הרימה את ידה ונופפה גם כשדמעות טשטשו את ראייתה, ונשארה לעמוד על הרציף זמן רב אחרי שהרכבת נעלמה לתוך הערפל. מי גשמים חלחלו לנעליה. הפנסים הבהבו מעל, מזמזמים כמו צרעות. הקהל התפזר, ואייריס הרגישה ריקנות – בדידות – כשהחלה לצעוד בחזרה הביתה.

ידיה היו קרות, והיא החליקה אותן לתוך כיסי המעיל. ואז הרגישה משהו בידה – נייר מקומט. היא קימטה את מצחה בהנחה שזו עטיפת ממתק שפורסט שכח שם, עד ששלפה אותה כדי להסתכל עליה באור העמום.

זו הייתה פיסת נייר קטנה מקופלת ברישול, ובה שורה של מילים מודפסות. אייריס חייכה בעל כורחה, אף שליכה כאב. היא קראה:

רק למקרה שלא ידעת... את ללא ספק האחות הכי טובה שהייתה לי אי-פעם. אני כל כך גאה בך. ואהיה בבית עוד לפני שתרגישי שעזבתי, פרח קטן.

חלק ראשון

מכתבים

דרך

ארון

הבגדים

[1]

אויבים מושבעים

כעבור חמישה חודשים

אייריס מיהרה בגשם בנעלי עקב שאחד מעקביהן שבור ובמעיל גשם מרופט. התקווה פיעמה בה בפראות, והעניקה לה מהירות ומזל כשחצתה את פסי החשמלית במרכז העיר. היא ציפתה ליום הזה במשך שבועות וידעה שהיא מוכנה. גם אם היא ספוגת מים, צולעת ורעבה. כשנכנסה ללובי חשה את הדקירה הראשונה של אי־שקט. זה היה בניין ישן, שנבנה לפני שהאלים הובסו. כמה מאותם אלים מתים צוירו על התקרה, ולמרות הסדקים והאור הקלוש שהפיצו הנברשות התלויות נמוך, אייריס תמיד נשאה מעלה את מבטה. אלים ואלות רוקדים בין העננים, לבושים גלימות זהב ארוכות, כוכבים נוצצים בשערם ומבטיהם סורקים את הקרקע שמתחתם. לפעמים הרגישה כאילו העיניים המצוירות האלה מתכוננות בה ונאלצה להחניק צמרמורת. היא הסירה את הנעל הימנית שבורת העקב ומיהרה אל המעלית בצליעה. כל המחשבות על האלים נמוגו במהירות כשחשבה עליו. אולי הגשם האט גם את רומאן, ועדיין יש לה סיכוי. היא חיכתה דקה שלמה. המעלית הארורה ודאי תקועה, דווקא היום מכל הימים, והיא החליטה לעלות במדרגות ומיהרה לקומה החמישית. כשנכנסה סוף־סוף מבעד לדלתות הכבדות של מערכת העיתון 'אוֹאֵת' גאָט', היא רעדה והזיעה. את פניה קיבלו אור מנורות צהוב, ניחוח תה חזק והמולת הבוקר של מערכת עיתון. היא הגיעה באיחור של ארבע דקות.

אייריס עמדה בתוך כל ההמולה, ומבטה זינק אל שולחנו של רומאן. הוא היה ריק, והיא הייתה מרוצה עד שהביטה בלוח המשימות וראתה אותו עומד שם, מחכה לה. ברגע שעיניהם נפגשו, הוא חיך אליה בעצלתיים, הושיט יד מעלה אל הלוח ומשך פיסת נייר שהייתה נעוצה בנעץ. המשימה האחרונה.

אייריס לא זזה, גם לא כשרומאן קיט הקיף את כל תאי העבודה כדי לקבל את פניה. הוא היה גבוה וגמיש, עם עצמות לחיים חדות כל כך שיכלו לחתוך אבן, וכעת נופף בפיסת הנייר באוויר, ממש מחוץ להישג ידה. פיסת הנייר שהיא רצתה כל כך.

"איחרת שוב, וינו", הייתה ברכת השלום שלו. "בפעם השנייה השבוע."

"לא ידעתי שאני במעקב שעות, קיט."

הגיחוך שלו נחלש כאשר מבטו צנח אל ידיה, שערסלו את הנעל ההרוסה. "נראה שנתקלת בצרות הפעם."

"ממש לא", היא ענתה בסנטר זקוף. "הכנתי תוכנית לתרחיש הזה, כמובן."

"שבו עקב הנעל שלך יישבר?"

"שבו אתה תקבל את המשימה האחרונה הזו."

"אז את עושה לי הנחות?" הוא קימר גבה. "זה מפתיע. אנחנו

אמורים לצאת לדו-קרב עד המוות."

היא נחרה בלעג. "שימוש מיותר בהגזמה סגנונית, קיט. בדומה

למה שאתה עושה לעיתים קרובות במאמרים שלך, דרך אגב. תצטרך

להיזהר מהנטייה הזאת, אם תתחיל לכתוב טור."

שקר. אייריס כמעט שלא קראה את מה שהוא כתב. אבל הוא לא

ידע את זה.

עיניו של רומאן הצטמצמו. "מה כל כך מוגזם בזה שחיילים

נעדרים בחזית?"

בטנה של אייריס התכווצה, אבל היא הסתירה את תגובתה בחיוך

דק. "זה הנושא של המשימה האחרונה? תודה שיידעת אותי." היא

פנתה ממנו והחלה להקיף תאי עבודה בדרך אל שולחנה.

"זה לא משנה אם את יודעת את זה," הוא התעקש והלך בעקבותיה. "אני קיבלתי את המשימה." היא הגיעה אל שולחנה והדליקה את מנורת השולחן. "כמובן, קיט."

הוא לא התכוון ללכת. הוא המשיך לעמוד ליד התא שלה, צפה בה מניחה את התיק הרקום שלה ואת נעל העקב ההרוסה כאילו היא אות כבוד. היא הסירה את מעיל הגשם. רק לעיתים רחוקות הוא התבונן בה בתשומת לב כזו, ואייריס הפילה את פחית העפרונות שלה.

"אתה צריך משהו?" שאלה ומיהרה לאסוף את העפרונות לפני שיתגלגלו וייפלו מהשולחן. אחד מהם כבר הספיק ליפול בדיוק מול נעלי העור של רומאן, כמובן. הוא לא טרח להרים אותו עבורה, והיא הבליעה קללה כשהתכופפה אליו והבחינה שנעליו של רומאן מצוחצחות למשעי.

"את הולכת לכתוב מאמר משלך על חיילים נעדרים," הוא קבע. "למרות שאין לך את המידע המלא על המשימה." "וזה מדאיג אותך, קיט?" "לא, ברור שלא."

היא הביטה בו ובחנה את פניו. היא הניחה את פחית העפרונות שלה בצד האחורי של שולחנה, רחוק מכל סכנה שייפול ויישפך שוב. "מישהו אמר לך פעם שאתה פוזל כשאתה משקר?" קמט הזעף שלו רק העמיק. "לא, אבל זה רק מפני שאף אחד לא הסתכל עליי כל כך הרבה זמן כמוך, וינו."

מישהו צחקק משולחן סמוך. אייריס הסמיקה והתיישבה בכיסאה. היא התאמצה למצוא תשובה שנונה אך לא עלה בידה. למרבה הצער הוא היה נאה ולעיתים קרובות אכן משך את מבטה.

היא עשתה את הדבר היחיד שיכלה לעשות, נשענה לאחור בכיסאה וחייכה אל רומאן חיוך רחב מאוזן לאוזן. כזה שהגיע עד עיניה וקימט את זוויותיהן. הבעת פניו התקשחה מיד, בדיוק כפי שציפתה. הוא שנא את החיוך הזה שלה. הוא תמיד גרם לו לסגת.

"בהצלחה במשימה שלך," היא אמרה בעליצות.
 "ואת יכולה לעשות חיים עם הודעות הפטירה," הוא ענה בקול
 מאופק והלך סוף-סוף לתא שלו, שהיה – למרבה הצער – במרחק
 שני שולחנות בלבד.

החיוך של אייריס נמחק ברגע שגבו הופנה אליה. היא עדיין
 בהתה בהיסח הדעת בכיוונו, כששרה פרינדל נכנסה לשדה הראייה
 שלה.

"תה?" שאלה שרה והרימה ספל. "נראה שלא זייק לך קצת, וינו."
 אייריס נאנחה. "כן, תודה, פרינדל." היא קיבלה את המנחה אבל
 הניחה את הספל בקול חבטה על שולחנה, ממש ליד ערימת הודעות
 הפטירה בכתב יד שחיכו למיון, לעריכה ולהקלדה שלה. אילו הגיעה
 מספיק מוקדם וחטפה את המשימה, רומאן היה ממיין עכשיו את כאבי
 הלב האלה שהועלו על הכתב.

אייריס בהתה בערימה ונזכרה ביום הראשון שלה בעבודה לפני
 שלושה חודשים. רומאן קיט היה האחרון שלחץ את ידה והציג את
 עצמו, כשניגש אליה בפה קפוץ ומבט קר וחודר, כאילו הוא אומד עד
 כמה היא מאיימת עליו ועל המשרה שלו בעיתון.

לא נדרש זמן רב עד שאייריס גילתה מה הוא באמת חושב עליה.
 למעשה, זה קרה חצי שעה בלבד לאחר שנפגשו לראשונה. היא שמעה
 אותו במקרה אומר לאחד העורכים, "היא לא תהיה שום תחרות
 בשבילי, שום תחרות. היא נשרה מבית הספר 'וינדי גרוב' בשנה
 האחרונה שלה."

המילים עדיין הכאיבו לה.

היא לא ציפתה שאי־פעם תהיה חברה שלו. איך זה אפשרי,
 כששניהם מתמודדים על אותה משרה של בעל טור? אבל התנהגותו
 היהירה רק חיזקה את רצונה להביס אותו. והיה קצת מדאיג שרומאן
 קיט ידע עליה יותר משהיא ידעה עליו.

מה שאומר שאייריס צריכה לחפור ולמצוא את הסודות שלו.
 ביום השני לעבודה היא ניגשה לאדם הידידותי ביותר בצוות. שרה.
 "כמה זמן קיט כבר כאן?" שאלה אייריס.

"כמעט חודש", ענתה שרה. "אז אל תחששי מהוותק שלו. אני חושבת שלשניכם יש סיכוי שווה לקידום."
 "ומה המשפחה שלו עושה?"
 "סבא שלו היה מסוללי מסילת הברזל."
 "אז למשפחה שלו יש כסף."
 "המון", אמרה שרה.
 "איפה הוא למד?"

"אני חושבת שב'דוואן הול', אבל אל תתפסי אותי במילה."
 בית ספר יוקרתי שרוב ההורים העשירים באוֹת' שלחו אליו את הפרחחים המפונקים שלהם. ניגוד חד ל"ווינדי גרוב" הצנוע שבו למדה אייריס. היא כמעט התכווצה לנוכח הגילוי הזה, אבל המשיכה ושאלה, "הוא מחזר אחרי מישהי?"

"לא שידוע לי", ענתה שרה במשיכת כתפיים. "אבל הוא לא חולק איתנו הרבה פרטים על חייו. למעשה, אני לא ממש יודעת עליו הרבה, מלבד זה שהוא לא אוהב שנוגעים לו בדברים שעל השולחן שלו."
 מרוצה חלקית מהמידע החדש שגילתה, החליטה אייריס שדרך הפעולה הטובה ביותר תהיה להתעלם מהמתחרה שלה. היא יכולה להעמיד פנים שהוא לא קיים ככל האפשר. אבל עד מהרה התחוור לה שזה יהיה קשה יותר ויותר, שכן הם נאלצו להתחרות זה בזה בריצה אל לוח המודעות כדי לקחת את המשימות השבועיות שלהם.

היא הצליחה לחטוף את הראשונה בתרועת ניצחון. ואז רומאן השיג את השנייה, אבל רק מפני שהיא נתנה לו. ככה הייתה לה הזדמנות לקרוא מאמר שלו בעיתון. אייריס ישבה שפופה לשולחנה וקראה את מה שרומאן כתב על שחקן בייסבול בדימוס – ספורט שמעולם לא עניין אותה, אך לפתע מצאה את עצמה מרותקת אליו הודות לסגנון הכתיבה הנוקב והשנון של רומאן. היא הייתה מהופנטת מכל מילה שלו, הרגישה בכף ידה את התפרים של כדור הבייסבול, את ליל הקיץ החמים, את הריגוש של הקהל באצטדיון –

"את רואה משהו שמוצא חן בעינייך?"
 קולו המתנשא של רומאן הפר את הכישוף. אייריס קפצה בבהלה וקימטה את הנייר בידיה. אבל הוא ידע בדיוק מה היא קראה, ונראה זחוח לגבי זה.
 "ממש לא," היא ענתה. ומאחר שחיפשה נואשות משהו שיסיח את דעתה מההשפלה הקטנה הזאת, הבחינה בשמו מודפס בכתב שחור קטן מתחת לכותרת הטור.

רומאן ק' קיט

"מה הקיצור של ה-ק'?" היא שאלה והביטה בו.
 הוא הרים את ספל התה שלו ולגם ממנו, אך סירב להשיב. אבל הוא לא הסיר את עיניו ממנה מעל שולי החרסינה הסדוקים.
 "רומאן קשקשן קיט?" אייריס ניחשה. "ואולי רומאן קמצן קיט?"
 חיוכו נמוג. הוא לא אהב שלועגים לו, והחיוך של אייריס התרחב עוד כשנשענה לאחור בכיסאה.

"או שאולי זה רומאן קפויץ-תחת קיט?"
 הוא הסתובב והלך בלי לומר מילה נוספת, אבל הלסת שלו הייתה מהודקת.

ברגע שהלך, היא סיימה לקרוא בשלווה את המאמר שלו. הוא עורר בה כאב לב – הכתיבה שלו הייתה יוצאת דופן – ובליילה היא חלמה עליו. למחרת בבוקר קרעה מיד את העיתון לגזרים ונשבעה שלעולם לא תקרא עוד שום דבר שלו. אם תעשה זאת, אין ספק שתאבד את המשרה לטובתו.

אבל כעת, בזמן שהתה שלה מתקרר, היא שקלה זאת מחדש. אם הוא יכתוב על חיילים נעדרים, ייתכן שהיא תרצה לקרוא את זה. אייריס משכה דף נייר חדש מהערימה שעל שולחנה והכניסה אותו למכונת הכתיבה שלה. אבל אצבעותיה ריחפו מעל המקשים, כשהקשיבה לרומאן אורז את תיק הצד שלו. היא הקשיבה לו יוצא מהמשרד, ללא ספק כדי לאסוף מידע לכתבה שלו. קול צעדי

התעמעם בין נקישות מכונות הכתיבה, מלמול הקולות וענני עשן הסיגריות.

בשניים חשוקות החלה להקיש את הודעת הפטירה הראשונה.

כשאייריס הייתה קרובה לסיומו של יום העבודה שלה, הודעות הפטירה הכבידו על ליבה. היא לא יכלה שלא לתהות מה גרם למקרי המוות, ואף כי המידע הזה מעולם לא צורף, היא תיארה לעצמה שאנשים היו מתעניינים יותר בהודעות האלה אילו צירפו אותן.

היא כרסמה את העור בשולי הציפורן וטעמה טעם קלוש של מתכת ממקשי מכונת הכתיבה. כשלא עבדה על משימה מסוימת, הייתה שקועה עד צוואר במודעות הדרושים או בהודעות הפטירה. בשלושת החודשים האחרונים בעבודתה ב'גאוז' היא עבדה במחזוריות בכתיבתן של כל השלוש, וכל אחת מהן הוציאה ממנה מילים ורגשות שונים בתורה.

"למשרד שלי, וינו", אמר קול מוכר. זב אוטרי, הבוס שלה, עבר על פניה וטפח על דופן התא שלה באצבעות עטויות טבעות זהב. "עכשיו."

אייריס נטשה את הודעת הפטירה והלכה אחריו לתוך חדר עם קירות זכוכית. תמיד שרר כאן ריח מעיק, כמו של עור משומן וטבק וניחוח צורב באף של אפטרשייב. כשהתיישב ליד שולחנו, היא התיישרה בכורסה שמולו, נאבקה בדחף לפוקק את מפרקי אצבעותיה. זב בהה בה במבט קשה למשך רגע ארוך. הוא היה גבר בגיל העמידה עם שיער בלונדיני מקליש, עיניים תכולות ושסע בסנטר. לפעמים היא חשבה שהוא מסוגל לקרוא מחשבות, וזה הלחיץ אותה. "איחרת הבוקר", הוא קבע.

"כן, אדוני. אני מתנצלת. לא התעוררתי בזמן ופספסתי את החשמלית."

לפי הדרך שבה קמט הזעף שלו העמיק... היא תהתה אם הוא מסוגל גם לחוש בשקרים.

"קייט קיבל את המשימה האחרונה, אבל רק מפני שאיחרת, וינו."

תליתי אותה על הלוח בשעה שמונה בדיוק, כמו את כל האחרות," אמר זב. "רק השבוע אחרת פעמיים לעבודה. וקיט עדיין לא איחר אפילו פעם אחת."

"אני מבינה, מר אוטרי. זה לא יקרה שוב."
הבוס שלה שתק לרגע. "במהלך החודשים האחרונים פרסמתי אחד-עשר מאמרים של קיט. ועשרה שלך, וינו."
אייריס הכינה את עצמה. האם המספרים הם אכן המדד היחיד? זה שרומאן כתב קצת יותר ממנה?

"את יודעת שהתכוונתי פשוט ללת את המשרה לקיט אחרי שהוא ישתפשף כאן קצת?" זב המשיך. "כלומר, עד שהמאמר שלך זכה בתחרות ה'גאזט' בחורף. מתוך מאות המאמרים שסיננתי, שלך משך את עיני. וחשבתי, הנה בחורה שיש לה כישרון גולמי, ויהיה חבל אם אתן לה לחמוק ממני."

אייריס ידעה מה קרה אחר כך. היא עבדה בדיינר, שטפה כלים וחלמה חלומות אילמים ושבורים. לרגע לא חשבה שיצא משהו מהקטע שהגישה לתחרות השנתית של ה'גאזט', עד שחזרה הביתה ומצאה מכתב מזב שממוען אליה – הצעה לעבוד בעיתון, עם ההבטחה המפתה לקבל טור דעה משלה, אם תמשיך להוכיח את עצמה באופן יוצא דופן.

חייה של אייריס השתנו לחלוטין.
זב הדליק סיגריה. "שמתי לב שהכתיבה שלך פחות מושחזת לאחרונה. היא הייתה די מפוזרת, למען האמת. קורה משהו בבית, וינו?"

"לא, אדוני," ענתה, מהר מדי.
הוא הביט בה בעין אחת קטנה מהשנייה. "תזכירי לי בת כמה את?"
"שמונה-עשרה."

"נשרת מהלימודים בחורף האחרון, נכון?"
היא שנאה לחשוב על ההבטחה שהפרה לפורסט. אבל היא הנהנה כי הרגישה שזב חותר למשהו. הוא רצה לדעת יותר על חייה האישיים, וזה עורר בה מתח.

"יש לך אחים ואחיות?"

"יש לי אח גדול, אדוני."

"ואיפה הוא עכשיו? מה הוא עושה למחיתו?" זב המשיך ללחוץ. אייריס הסיטה את מבטה ממנו ובחנה את הרצפה המשובצת בשחור-לבן. "הוא היה שוליה של שען. אבל עכשיו הוא במלחמה. נלחם."

"עבור אָנוּוה, אני מניח?"

היא הנהנה שוב.

"בגלל זה נשרת מהלימודים ב'ווינדי גרוב'?" שאל זב. "בגלל

שאח שלך עזב?"

אייריס לא ענתה.

"חבל." הוא נאנח ופלט אגב כך ענן עשן, אף על פי שאייריס ירעה מה דעתו על המלחמה, וזה הרגיז אותה בכל פעם מחדש. "מה עם ההורים שלך?"

"אני גרה עם אימא שלי," היא ענתה בקצרה.

זב הוציא בקבוקון קטן מהז'קט שלו ומזג כמה טיפות של משקה חריף לתוך התה. "אני אשקול לתת לך עוד משימה, למרות שבדרך כלל אני לא עושה דברים כאלה. עכשיו, אני רוצה את הודעות הפטירה האלה על השולחן שלי עד שלוש אחר הצהריים." היא יצאה מהחדר בלי לומר מילה נוספת.

אייריס הניחה את הודעות הפטירה המוכנות על שולחנו שעה מוקדם יותר, אבל לא יצאה מהמשרד. היא נשארה בתא שלה והחלה לחשוב על מה לכתוב, רק למקרה שזב כן ייתן לה הזדמנות למשימה משלה כנגד המשימה של רומאן.

אבל היא הרגישה שהמילים קפואות בתוכה. כשהחליטה ללכת למזנון ולמזוג לעצמה ספל תה, ראתה את רומאן קוץ־בישבן קיט נכנס למשרד.

הוא נעדר לכל היום לשמחתה, אבל עכשיו נכנס בצעד קופצני מעצבן, כאילו הוא עולה על גדותיו מרוב מילים שהוא צריך לשפוך

על הדף. פניו היו סמוקות מהצינה של תחילת האביב, מעילו היה מנומר בטיפות גשם, כשהתיישב ליד שולחנו וחיטט בתיק הצד שלו בחיפוש אחר הפנקס שלו.

אייריס התבוננה בו כשהכניס דף למכונת הכתיבה שלו והחל להקליד בקדחתנות. הוא התנתק מהעולם, שקוע במילותיו, ולכן היא לא הלכה בדרך הארוכה בחזרה אל שולחנה כדרכה כדי לא לעבור על ידו. הוא לא הבחין בה כשעברה על פניו, והיא לגמה את התה הממותק מדי ובהתה בדף הריק שלה.

עד מהרה פרשו כולם הביתה בסוף יום העבודה, פרט לה ולרומאן. מנורות שולחן כובו בזו אחר זו, ובכל זאת אייריס נשארה והקלידה לאט ובמאמצים רבים, כאילו נאלצה להפיק בכוח כל מילה מלשד עצמותיה, בעוד רומאן במרחק שני תאים ממנה חבט במרץ על המקשים.

מחשבותיה נדרו אל מלחמת האלים.

זה היה בלתי נמנע; נדמה שהמלחמה נמצאת כל הזמן על אש קטנה בירכתי מוחה, גם אם השתוללה במרחק שש מאות קילומטר ממערב לאזאת'.

איך היא תסתיים? היא תהתה. האם אל אחד יושמד, ואולי שניהם? הסוף נמצא לא פעם בהתחלה, והיא החלה להקליד את מה שהיא יודעת. פיסות של חדשות שנישאו מקצה הארץ, והגיעו לאזאת' שבועות לאחר שהתרחשו.

זה התחיל בכפר קטן ומנומנם מוקף שדות זהב. לפני שבעה חודשים שדות החיטה היו מוכנים לקציר וכמעט בלעו כפר קטן בשם ספארו, שבו מספר הכבשים עולה פי ארבעה על מספר האנשים, ויורד בו גשם רק פעמיים בשנה, בשל לחש עתיק שהטיל על הכפר לפני מאות שנים אל זועם, שהיה עתה בין המתים.

הכפר האידילי הזה ברובע המערבי היה מקום

קבורתו של דייקר, אל קרקעית שהובס. ושם הוא נם את שנתו במשך מאתיים שלושים וארבע שנים, עד שיום אחד בזמן הקציר הוא התעורר במפתיע וקם מקברו, מתנער מעפר ובוער מזעם.

הוא נתקל באיכר בשדה, ומילותיו הראשונות נאמרו בלחישה קרה וצרודה.

"איפה אנווה?"

אנווה, אלת רקיע והאויבת המושבעת של דייקר. אנווה, שהובסה אף היא לפני מאתיים שנה, כאשר חמשת האלים האחרונים נפלו בשבי בני התמותה.

האיכר המפוחד התכווץ בפחד בצילו של דייקר. "היא קבורה ברובע המזרחי, ענה לבסוף. "בקבר דומה לזה שלך."

"לא, ענה דייקר. "היא ערה. ואם היא מסרבת לקבל את פניי... אם היא בוחרת לנהוג בפחדנות, אני אמשוך אותה אליי."

"איך, אדוני? שאל האיכר.

דייקר השפיל מבט אל האיש. איך אל אחד מושך אל אחר? הוא החל

"מה זה?"

קולו של זכ הקפיץ בבהלה את אייריס, והיא הסתובבה לאחור וראתה אותו עומד בסמוך בפרצוף זועף ומנסה לקרוא את מה שהקלירה.

"סתם רעיון, ענתה בנימה מעט מתגוננת.

"את לא כותבת איך התחילה המלחמה בין האלים, נכון? אלה חדשות של אתמול, וינו, ולאנשים פה באזאת' נמאס כבר לקרוא על זה. אלא אם כן יש לך מידע חדש על אנווה."

אייריס חשבה על כל הכותרות שזב פרסם על המלחמה, זעקות מסוג: הסכנות הטמונות במוזיקה של אנווה: אלת הרקיע חזרה ומפתה

את בנינו ובנותינו לצאת למלחמה בשירתה; או, התנגדו לשירת הסירנה למלחמה: אנווה היא האיום המסוכן ביותר לקיומנו. כל כלי המיתרים הוצאו מחוץ לחוק באזאת'.

כל המאמרים שלו האשימו את אנווה במלחמה, ורק מעטים הזכירו בכלל את מעורבותו של דייקר. לפעמים תהתה אייריס, אם זה מפני שזב פחד מהאלה ומהקלות שבה היא גייסה חיילים, או אם הוא קיבל הוראה לפרסם רק דברים מסוימים – אם ראש העיר של אזאת' שולט במה שמותר לעיתון לפרסם, ומפיץ בשקט דברי תעמולה.

"אני ... כן, אני יודעת, אדוני, אבל חשבת –"

"מה חשבת, וינו?"

היא היססה. "ראש העיר הטיל עליך מגבלות?"

"מגבלות?" זב צחק כאילו דבריה מגוחכים. "על מה?"

"על מה שמותר לך לכתוב בעיתון."

קמט חצה את פניו הסמוקות של זב. עיניו רשפו – אייריס לא ידעה אם מפחד או מכעס – אבל הוא בחר לענות, "אל תבזבי את הנייר וסרטי הדיו שלי על מלחמה שלעולם לא תגיע אלינו כאן באזאת'. זו בעיה של המערב, ואנחנו צריכים להמשיך כרגיל. תמצאי משהו טוב לכתוב עליו, ואולי אשקול לפרסם אותו בטור בשבוע הבא." ואז נקש במפרקי האצבעות שלו על העץ ויצא, לוקח את המעיל והכובע שלו בדרכו החוצה.

אייריס נאנחה. היא שמעה את ההקלדה האחידה של רומאן, כמו פעימות לב שהדהדו בחדר הגדול. קצות אצבעות מכים על מקשים, מקשים מכים על נייר. מדרכנים אותה להיות טובה ממנו. לתבוע את המשרה לפניו.

המוח שלה נהיה דייסה, והיא משכה את הטקסט שלה ממכונת הכתיבה. היא קיפלה ותחבה אותו עמוק בתיק הקטן שלה, ואז הוציאה את הנעל השבורה שלה. היא כיבתה את המנורה וקמה על רגליה, מעסה שריר בעורפה. חשכה השתרעה מעבר לחלונות; לילה ירד על העיר, והפנסים שבחוץ הפיצו את אורם כמו כוכבים נופלים. הפעם כשעברה ליד שולחנו של רומאן, הוא הבחין בה.

הוא עדיין לבש את מעיל הגשם שלו, וקוצת שיער שחורה נשמטה על מצחו הזועף. אצבעותיו האטו על המקשים, אבל הוא לא דיבר. אייריס תהתה אם הוא היה רוצה לדבר, ואם כן – מה יגיד לה ברגע שיהיו לבדם במשרד, כשאישי אינו צופה בהם. היא חשבה על פתגם ישן שפורסט נהג לצטט: *הפוך יריב לחבר, ויהיה לך אויב אחד פחות*. משימה מייגעת, ללא ספק. אבל אייריס עצרה, חזרה לאחור ונעמדה בתא של רומאן.

"רוצה ללכת לאכול כריך?" שאלה, בקושי מודעת למילים שיוצאות מפיה. היא ידעה רק שלא אכלה באותו יום, ושהיא רעבה לאוכל ולשיחה מעניינת עם מישהו. אפילו איתו. "יש מעדנייה בבניין ליד שעדיין פתוחה. יש להם מלפפונים חמוצים טעימים."

רומאן אפילו לא האט את קצב ההקלדה שלו. "לא יכול. מצטער."

אייריס הנהנה ומיהרה לדרכה. היה מגוחך מצידה אפילו לחשוב, שהוא ירצה לחלוק איתה ארוחת ערב.

היא יצאה משם בעיניים נוצצות והשליכה את העקב השבור לפח האשפה בדרכה החוצה.

[2]

מילים לפורסט

זה היה לטובה, שרומאן דחה את ההצעה שלה ללכת לאכול איתה. אייריס עצרה ליד חנות מכולת בפניה והרגישה עד כמה התיק שלה קל. היא לא קלטה שנכנסה לאחד הבניינים הקסומים של אואת', עד שפריטי המזון על המדפים החל לזוז. רק פריטים שהיא יכולה להרשות לעצמה עשו את דרכם אל הקצה, מתחרים על תשומת ליבה. אייריס עמדה במעבר בפנים סמוקות. היא חרקה שיניים כשהבחינה כמה דברים היא לא יכולה להרשות לעצמה, ואז לקחה בחופזה כיכר לחם וחצי קרטון של ביצים קשות, בתקווה שהחנות תניח לה כעת לנפשה ותפסיק לשקול את המטבעות בארנקה.

זו הסיבה לכך שנמנעה מבניינים מכושפים בעיר. לפעמים היו בהם דברים נעימים, אבל הם גם יכלו להיות חטטניים ובלתי צפויים. היא עשתה לעצמה מנהג לא להיכנס לבניינים לא מוכרים, גם אם היו מעטים ורחוקים זה מזה.

אייריס מיהרה לדלפק כדי לשלם, ולפתע הבחינה בשורות המדפים הריקים. רק כמה קופסאות שימורים נותרו מאחור – תירס ושעועית ובצל כבוש.

"אני מבינה שהחנות שלך ממש התאמצה למכור שימורי ירקות בזמן האחרון?" שאלה באדישות כששילמה לבעל המכולת. "לא בדיוק. מוצרים נשלחים מערבה, לחזית," אמר. "הבת שלי נלחמת לטובת אנווה, ואני רוצה לוודא שלפלוגה שלה יש מספיק אוכל. זו עבודה קשה, להאכיל צבא."

אייריס מצמצמה, מופתעת מתשובתו. "ראש העיר הורה לך לשלוח עזרה?"

הוא נחר בבוז. "לא. ראש העיר ורליס לא יכריזו מלחמה על דייקר עד שהאל לא יגיע ממש עד סף דלתנו, למרות שהוא מנסה להציג תמונה כאילו אנחנו תומכים באחינו ואחיותינו שנלחמים במערב." בעל המכולת הכניס את כיכר הלחם והביצים לתוך שקית חומה והחליק אותה על פני הדלפק.

אייריס חשבה שאמיץ מצידו להצהיר הצהרות כאלה. קודם כול, להגיד שראש העיר שלהם במזרח הוא פחדן או אוהד דייקר. שנית, לספר לה לצד איזו אלה בתו נלחמת. היא למדה את זה על בשרה בכל הנוגע לפורסט. אומנם הרבה אנשים באות' תמכו באנווה ובגיוס שלה וחשבו שהחילים אמיצים, אבל היו גם כאלה שלא. ורבים מהם ראו במלחמה משהו שלעולם לא ישפיע עליהם, או שסגדו לדייקר ותמכו בו.

"אני מקווה שהבת שלך תהיה בטוחה ותחזור בריאה ושלמה מהחזית," אמרה אייריס לבעל המכולת. היא שמחה לצאת מהחנות החטטנית, אבל מחוצה לה החליקה על עיתון רטוב ברחוב. "לא הספיק לך ממני ליום אחד?" רטנה כשהתכופפה כדי להרים אותו, בהנחה שהעיתון הוא ה'גאזט'. אבל זה לא היה ה'גאזט'.

עיניה של אייריס נפערו כאשר זיהתה את סמל קסת הדיו והנוצה של 'אינקרידן טריביון' – העיתון היריב של ה'גאזט'. חמישה עיתונים שונים יצאו לאור ברחבי אואת', אבל ה'גאזט' וה'טריביון' היו הוותיקים ובעלי התפוצה הרחבה ביותר. ואם זכ יראה אותה במקרה מחזיקה בידה גיליון של המתחרים, הוא ללא ספק ייתן את הקידום לרומאן.

היא קראה בסקרנות את העמוד הראשון.

מפלצות נצפו שלושים קילומטרים מחזית המלחמה, הכריזה הכותרת באותיות דיו מרוחות. מתחתיה הופיע איור של יצור עם כנפיים קרומיות גדולות, שתי רגליים צנומות וארוכות עם טפרים

בקצותיהן, ושורה של שיניים חדות דמויות מחטים. אייריס, מצומצמת, התאמצה לקרוא את המילים, אבל הן לא היו ניתנות לפענוח, אחרי שנמסו והפכו לפסי דיו.

היא בהתה בעיתון עוד רגע אחד, קפואה בפינת הרחוב. גשם נטף מסנטרה כמו דמעות על איור המפלצת.

יצורים כאלה לא התקיימו עוד. לא מאז הובסו האלים לפני מאות שנים. אבל, כמובן, אם דייקר ואנווה יחזרו, יבואו איתם גם היצורים האלה מימי קדם. יצורים שזה זמן רב חיו אך ורק במיתוסים. אייריס התקדמה כדי לזרוק לפח את העיתון המתפורר שבידה, אבל אז פילחה אותה מחשבה קרה.

האם זאת הסיבה שכל כך הרבה חיילים נעדרים בחזית? כי דייקר נלחם באמצעות מפלצות?

היא חייבת לברר. היא קיפלה בזהירות את ה'אינקרידן טריביון' והכניסה אותו לכיס המעיל הפנימי שלה.

זה לקח לה יותר מדי זמן בגשם, במיוחד בלי נעליים מתאימות. לא היה קל לנוע ברגל ברחבי אואת'. העיר העתיקה הזאת נבנתה לפני מאות שנים על קברו של אל שהובס. רחובותיה התפתלו כמו שביל נחש – חלקם צרים עשויים עפר דחוס, אחרים רחבים ומרוצפים, ובכמה מהם אפשר היה להיתקל לעיתים בקסם. אבל בנייה חדשה פרחת במהלך העשורים האחרונים, ולפעמים צרם לאייריס לראות את בנייני הלִבְנִים והחלונות המבהיקים הניצבים בסמוך לגגות הקש, חומות המגן המתפוררות וצריחי הטירות שנותרו מתקופה נשכחת. לראות חשמליות נוסעות ברחובות העתיקים והמתפתלים. כאילו ההווה ניסה להיבנות מעל העבר.

כעבור שעה הגיעה אייריס סוף-סוף לדירתה, קצרת נשימה וספוגת מים מהגשם.

אייריס התגוררה עם אימה בקומה השנייה. היא עצרה ליד הדלת, לא בטוחה מה מחכה לה בפנים.

זה היה בדיוק כפי שציפתה.

אסתר הייתה שכובה על הספה, עטופה במעיל הסגול האהוב עליה,

וסיגריה בוערת בין אצבעותיה. בקבוקים ריקים היו פזורים ברחבי הסלון. לא היה חשמל, כמו בכל השבועות האחרונים. כמה נרות דלקו על המזנון. הם בערו כל כך הרבה זמן, שהשעווה שזלגה גילפה לה נתיב שהסתיים בשלולית על העץ.

אייריס רק עמדה על מפתן הדלת ובהתה באימה, עד שנדמה היה לה שהעולם סביב שתייהן היטשטש.

"פרח קטן," אמרה אסתר בעילגות של שיכורים, כשהבחינה בה בסופו של דבר. "סוף־סוף חזרת הביתה לראות אותי."

אייריס שאפה אוויר בחדות. היא רצתה לפלוט זרם של מילים, מילים שטעמן מר, אבל אז הבחינה בַדממה. הדממה הרועמת, הנוראית, ואיך העשן הסתלסל בתוכה. היא לא הצליחה להתאפק. היא הסתכלה על המזנון שהנרות ריצדו עליו, וקלטה מה חסר.

"איפה הרדיו, אימא?"

אימה הרימה גבה. "הרדיו? אה, מכרתי אותו, מותק."

אייריס הרגישה את ליבה צונח עד לכפות רגליה הכואבות. "למה? זה היה הרדיו של סבתא."

"הוא בקושי הצליח לקלוט משהו, מותק. הגיע הזמן להיפטר

ממנו."

לא נכון, חשבה אייריס ומצמצזה כדי לעצור את הדמעות. פשוט היית צריכה כסף כדי לקנות עוד אלוהול.

היא טרקה את דלת הכניסה וחצתה את הסלון אל המטבח הקטן והמלוכלך, עוקפת את הבקבוקים. שם לא דלק נר, אבל אייריס הכירה את המקום בעל פה. היא הניחה על השיש את כיכר הלחם המעוכה ואת חצי קרטון הביצים, ואז הושיטה יד אל שקית נייר וחזרה לסלון. היא אספה את הבקבוקים – כל כך הרבה בקבוקים – וזה הזכיר לה את מה שקרה באותו בוקר, ומדוע איחרה לעבודה. כי אימא שלה שכבה על הרצפה ליד שלולית קיא, בקלידוסקופ של זכוכיות, וזה הפחיד אותה עד מוות.

"עזבי את זה," אמרה אסתר והניפה את ידה. אפר נשר מהסיגריה

שלה. "אני אנקה את זה אחר כך."

"לא, אימא. אני חייבת להגיע לעבודה בזמן מחר."
 "אמרתי לך לעזוב את זה."

אייריס שמטה את השקית. בקבוקי הזכוכית קרקשו בתוכה, אבל היא הייתה עייפה מכדי להילחם. היא עשתה כרצונה של אימה. היא נכנסה לחדרה החשוך, גיששה אחר הגפרורים והדליקה את הנרות שעל שירת הלילה שלה. אבל כיוון שהייתה רעבה, נאלצה לחזור למטבח כדי להכין לעצמה כריך ריבה. כל הזמן הזה אימא שלה שכבה על הספה, שתתה מבקבוק ועישנה וזמזמה את השירים האהובים עליה שלא יכלה עוד להאזין להם, כי לא היה רדיו. כשהייתה שוב בחדרה השקט, פתחה אייריס את החלון והקשיבה לגשם. האוויר היה קר ורענן. שמץ של חורף השתהה בו, אבל אייריס קיבלה בברכה את נשיכת הקור שהעבירה צמרמורת בעורה. זה הזכיר לה שהיא בחיים.

היא אכלה את הכריך שלה וביצים, ולבסוף החליפה את בגדיה הרטובים בכותונת לילה. היא פרשה בזהירות את הגיליון ספוג המים של 'אינקרידן טריביון' על הרצפה לייבוש. איור המפלצת היה מרוח עוד יותר כעת, לאחר שהיה מקופל בכיסה. היא בהתה בו עד שהרגישה משיכה חדה בחזה, ואז שלחה יד אל מתחת למיטתה, שם החביאה את מכונת הכתיבה של סבתה.

לאחר היעלמותו הבלתי צפויה של הרדיו, היא חשה הקלה כשמצאה אותה במקומה ומשכה אותה אל מעגל האור שהטילה הלהבה.

היא התיישבה על הרצפה ופתחה את התיק הרקום שלה, שבו נחה כעת תחילת המאמר, קמוטה ולחה מהגשם. תמצאי משהו טוב לכתוב עליו, ואולי אשקול לפרסם אותו בטור בשבוע הבא, אמר זב. אייריס נאנחה, הכניסה דף חדש למכונת הכתיבה של סבתה, והניחה את האצבעות על המקשים. אבל אז היא הביטה שוב במפלצת הדיו המרוח, ומצאה את עצמה כותבת משהו שונה לגמרי.

היא לא כתבה לפורסט כבר ימים רבים. אבל היא כתבה לאחיה עכשיו. המילים נשפכו ממנה. היא לא טרחה לכתוב את התאריך או

פורסט היקר, כפי שעשתה בכל שאר המכתבים שהדפיסה לו. היא לא רצתה לכתוב את השם שלו, לראות אותו על הדף. בלב חבול הגיעה ישירות לעיקר באותו לילה:

בכל בוקר כשאני משכשכת בים הבקבוקים הירוקים של אימא, אני חושבת עליך. בכל בוקר כשאני לובשת את מעיל הגשם שהשארתי מאחור בשבילי, אני תוהה אם חשבת עליי אפילו לרגע. אם תיארתי לעצמך מה הפרידה ממך תעשה לי. לאימא.

אני תוהה אם הלחימה עבור אנווה היא כמו שחשבת שתהיה. אני תוהה אם כדור או כידון פילחו את גופך. אם מפלצת פצעה אותך. אני תוהה אם אתה שוכב בקבר לא מסומן, מכוסה אדמה ספוגת דם שלעולם לא אוכל לכרוע ברך עליה, לא משנה עד כמה הנשמה שלי תשתוקק למצוא אותך.

אני שונאת אותך על כך שעזבת אותי ככה.

אני שונאת אותך, ועם זאת אני אוהבת אותך אפילו יותר, כי אתה אמיץ ומלא באור שכנראה לעולם לא אמצא ולא אביץ. לא אביץ את הקריאה להילחם עבור משהו בלהט כזה, שאפילו המוות אינו נושא בחובו איום עליך.

לפעמים אני כמעט לא מצליחה לנשום. בין הדאגה לפחד... אני לא מצליחה למלא את הריאות באוויר, כי אני לא יודעת איפה אתה. עברו חמישה חודשים מאז שנפרדתי ממך בחיבוק בתחנת הרכבת. חמישה חודשים, ואני יכולה רק לשער שאתה נעדר בחזית או עסוק מכדי לכתוב לי. כי אני לא חושבת שאוכל לקום בבוקר – אני לא חושבת שאוכל לצאת מהמיטה – אם יגיעו אליי חדשות על מותך.

הלוואי שתהיה פחדן בשבילי, בשביל אימא.

הלוואי שתניח את הנשק שלך ותפסיק להיות נאמן
לאֵלה שדרשה את שירותך. הלוואי שתעצור את הזמן
ותחזור אלינו.

אייריס משכה את הנייר ממכונת הכתיבה, קיפלה אותו פעמיים, קמה
וניגשה לארון הבגדים שלה.

לפני זמן רב החביאה סבתה פתקים כדי שאייריס תמצא אותם
בחדרה. לפעמים היא החליקה אותם מתחת לדלת חדר השינה
או מתחת לכרית שלה, או תחבה אותם לכיס חצאית כדי שתמצא
אותם מאוחר יותר בבית הספר. מילות עידוד קטנות או שורה משיר
שאייריס תמיד שמחה לגלות. זו הייתה מסורת שלהן, ואייריס גדלה
ולמדה קרוא וכתוב באמצעות שליחת הפתקים לסבתא שלה.

לכן היה זה אך טבעי עבורה להחליק את מכתביה לפורסט מתחת
לדלת ארון הבגדים. לאחיה לא היה חדר בדירה שלהם; הוא ישן על
הספה כדי שאסתר ואייריס יוכלו לקבל את שני חדרי השינה הפרטיים.
אבל הוא ואייריס חלקו את הארון הזה במשך שנים.

ארון הבגדים היה גומחה קטנה בקיר האבן, עם דלת מקומרת
שהותירה שריטה קבועה ברצפה. הבגדים של פורסט היו תלויים
מימין, של אייריס משמאל. לא היו לו הרבה – כמה חולצות כפתורים,
מכנסיים, כתפיות עור וזוג נעליים משופשפות. אבל גם אייריס
הסתפקה במועט. השניים הפיקו את המיטב ממה שהיה להם, הטליאו
חורים ותיקנו קצוות פרומים ולבשו את הבגדים שלהם עד שהתרפטו.
אייריס השאירה את בגדיו בארון, למרות ההתגרות שלו כשאמר,
שכל זמן שהוא איננו, היא יכולה לקחת לעצמה את כל המקום בארון.
במהלך החודשיים הראשונים מאז שיצא למלחמה היא הייתה סבלנית
וחיכתה שיכתוב לה כפי שהבטיח. אבל אז אימא שלה התחילה
לשתות ללא מעצורים, עד שפוטרה מעבודתה במסעדה. לא היה עוד
כסף לתשלום החשבונות; לא היה אוכל במזווה. לאייריס לא הייתה
ברירה אלא לנשור מהלימודים ולמצוא עבודה, כשכל הזמן הזה היא
מחכה שפורסט יכתוב לה.

הוא מעולם לא כתב.

ואייריס לא הייתה מסוגלת עוד לשאת את השתיקה. לא הייתה לה כתובת שלו; לא היה לה שום מידע היכן אחיה מוצב. לא נותרה לה אלא מסורת אהובה, והיא עשתה את מה שסבתה הייתה עושה – נתנה את הנייר המקופל לארון.

לתדהמתה, המכתב נעלם ביום המחרת, כאילו הצללים אכלו אותו. אייריס הנסערת הקלידה מכתב נוסף לפורסט והחליקה גם אותו מתחת לדלת הארון. גם הוא נעלם, אף שחיפשה היטב בארון הקטן בתדהמה מוחלטת. היא הבחינה באבנים הישנות בקיר, כאילו מישהו החליט לפני מאות שנים לסגור מעבר עתיק. היא תהתה אם ייתכן שקסם שנמצא בעצמותיו של האל שנוצח ונקבר עמוק מתחת לעיר הזו, עלה מעלה כדי לפתור את מצוקתה. אם ייתכן שקסם לקח איכשהו את המכתב שלה ונשא אותו על הרוח המערבית למקום שבו אחיה נלחם.

עד לאותו רגע היא שנאה כל כך בניינים מכושפים. אבל כעת היא כרעה על ברכיה והחליקה את המכתב שלה מתחת לדלת הארון.

זו הייתה הקלה לשחרר את המילים. זה הקל את הלחץ בחזה. אייריס חזרה למכונת הכתיבה שלה. כשהרימה אותה, אצבעותיה נגעו במשהו בולט ממתכת קרה, שהוברג בחלק הפנימי של המסגרת. הלוחית הייתה באורך זר, ובקלות היה אפשר לפסס אותה, אבל היא זכרה בבירור את היום שבו גילתה אותה. בפעם הראשונה שקראה את החריטה בכסף. האַלוּאָט השלישית / יוצרה במיוחד עבור ד.א.ו. דיזי אליזבת וינו.

זה היה שמה של סבתה.

אייריס שיננה לעיתים קרובות את המילים הללו ותהתה מה משמעותן. מי הכין את מכונת הכתיבה הזו עבור סבתא שלה? היא הצטערה שלא הבחינה בחריטה הזו לפני שסבתה נפטרה. כעת לא נותרה לה ברירה אלא להסתפק בתעלומה. היא החזירה את מכונת הכתיבה אל מקום המחבוא שלה וחזלה

למיטה. היא משכה את השמיכות עד סנטרה אבל השאירה את הנר דולק, למרות שידעה שעליה לכבות אותו. אני צריכה לכבות אותו כנשיפה, לשמור אותו למחר בלילה, חשבה, כי אין לדעת מתי היא תוכל לשלם את חשבון החשמל. אבל כרגע היא רצתה לנוח באור, לא בחושך.

עפעפיה נעצמו, כבדים מהיום הארוך שעבר עליה. היא עדיין הריחה את הגשם ואת עשן הסיגריות בשערה. עדיין היו לה כתמי דיו על קצות האצבעות, וריבה בין חריצי השיניים. על סף הירדמות שמעה את זה. קול רשרוש של נייר. אייריס קימטה את מצחה והתיישבה במיטה. היא הביטה בארון הבגדים שלה. שם, על הרצפה, הייתה פיסת נייר.

היא בהתה בה בפה פעור במחשבה שזה ודאי המכתב ששלחה זה עתה. רוח פרצים ודאי דחפה אותו בחזרה לתוך החדר. אבל כשקמה מהמיטה, ידעה מיד שזה לא המכתב שלה. פיסת הנייר הזו הייתה מקופלת בצורה שונה.

היא היססה, ואז התרוממה והושיטה יד מטה כדי לקחת אותו. הנייר רעד, וכאשר אור הנר חלחל לתוכו, הצליחה אייריס להבחין במילים מודפסות בצידו הפנימי. מעט מאוד מילים, וכהות מאוד. היא פרשה את המכתב וקראה אותו. נשימתה נעתקה.

זה לא פורסט.

[3]

מיתוסים חסרים

זה לא פורסט.

המילים הדהדו בראשה של אייריס כשצעדה ברחוב ברוד למחרת בבוקר. היא הייתה בלב העיר, הבניינים התרוממו גבוה סביבה, לוכדים ביניהם אוויר קר לצד אחרון הצללים שנותרו מעלות השחר והצלצול הרחוק של החשמליות. היא כבר כמעט הגיעה לעבודה – מתנהלת בשגרת הבוקר הרגילה שלה, כאילו לא קרה אמש שום דבר מוזר.

זה לא פורסט.

"אז מי אתה?" לחשה, ידיה קפוצות עמוק בכיסיה. היא נעצרה

לאיטה ברחוב.

למען האמת, היא פחדה מדי לכתוב לו בחזרה. במקום זאת בילתה את שעות הלילה האפלות במערבולת של דאגה, דולה מזיכרונה את כל הדברים שאמרה במכתביה הקודמים. היא סיפרה לפורסט שנשרה מבית הספר. זו בטח הייתה מכה עבורו – הבטחה שהופרה – לכן מיד אחר כך מיהרה לספר לו על העבודה הנחשקת שלה ב'גאזט', שם היא עומדת ככל הנראה לזכות בתפקיד של בעלת טור. למרות המידע האישי הזה, היא מעולם לא מסרה את שמה האמיתי; כל מכתביה לפורסט הסתיימו בשם החיבה שלה, פרח קטן. ובהחלט הוקל לה ש –

"וינו? וינו!"

יד אחזה בזרועה העליונה כמו מלחציים. היא נמשכה באחת לאחור בעוצמה כזו, ששיניה פצעו את שפתה התחתונה. אייריס מעדה אבל

הצליחה להחזיר לעצמה את שיווי המשקל, בדיוק כששמעה חשמלית חולפת על פניה בקול אוושה משומנת, קרובה כל כך שהיא כמעט טעמה את טעם המתכת.

היא כמעט נפגעה ממנה.

ההבנה הזו העבירה רעד בכרכיה.

ומישהו עדיין אחז בזרועה.

היא הרימה את מבטה וראתה את רומאן קיט עם הז'קט האופנתית בצבע חום־צהבהב ונעלי העור המצוחצחות ושערו המוחלק לאחור. הוא בהה בה כאילו צמח לה ראש נוסף.

"שימי לב לאן את הולכת!" הוא התפרץ עליה והרפה מידה, כאילו המגע בה צרב אותו. "עוד שנייה אחת, והייתי רואה אותך נמחצת על אבני הריצוף."

"ראיתי את החשמלית," היא ענתה ויישרה את מעיל הגשם שלה. הוא כמעט קרע אותו. היא הייתה הרוסה אילו זה קרה.

"אני חולק על כך," אמר רומאן.

אייריס העמידה פנים שלא שמעה אותו. היא עברה בזוהדות מעל פסי החשמלית ומיהרה לעלות במדרגות אל הלובי, כשחשה שלפוחיות נוצרות בעקביה. היא נעלה את המגפונים האלגנטיים של אימה, שהיו קטנים עליה במידה אחת, אבל יהיה עליה להסתפק בהם עד שתוכל לקנות לעצמה זוג נעלי עקב חדשות. ומשום שרגליה פעמו בכאב... החליטה שהיא צריכה לעלות במעלית.

רומאן, לרוע המזל, הגיע מיד אחריה, והיא גנחה בליבה כשהבינה שהם יצטרכו לעלות יחד במעלית.

הם עמדו וחיכו לה, כתף אל כתף.

"הגעת מוקדם," אמר רומאן לבסוף.

אייריס נגעה בשפתה התחתונה הכואבת. "גם אתה."

"אוטרי נתן לך משימה שאני לא יודע עליה?"

דלתות המעלית נפתחו. אייריס רק חייכה כשנכנסה פנימה, ונעמדה הכי רחוק שאפשר מרומאן שהצטרף אליה. ניחוח הבושם שלו מילא את החלל הקטן; היא ניסתה לא לנשום עמוק מדי.

"זה היה משנה לך אם כן?" ענתה לו, כשהמעלית החלה לטפס מעלה בחריקה.

"נשארתי אתמול עד מאוחר, עבדת על משהו." קולו של רומאן היה מדוד, אבל היא הייתה מוכנה להישבע ששמעה בו רמז לדאגה. הוא נשען על חיפוי העץ ונעץ בה מבט. היא הקפידה להסיט את עיניה, אבל לפתע הייתה מודעת לשפשופים בנעליים של אימה, לקמטים בחצאית המשובצת שלה. לשערות התועות שנמלטו מהפקעת ההדוקה שעל ראשה. לכתמים במעיל הישן של פורסט, שהיא לבשה בכל יום כמו שריון.

"לא עבדת כל הלילה במשרד, נכון, וינו?"

השאלה שלו זעזעה אותה. היא החזירה את מבטה אליו בכעס. "מה? ברור שלא! ראית אותי יוצאת, מיד אחרי שהצעתי לקנות לך כריך."

"הייתי עסוק," הוא אמר.

היא הסיטה באנחה את מבטה.

הם התקרבו לקומה השלישית. המעלית הייתה איטית, ואז עצרה כאילו חשה במצוקה של אייריס ופלטה צלצול. הדלתות נפתחו. גבר בחליפה צעקנית עם תיק מסמכים בידו העביר את מבטו מאיריס אל רומאן ואל הרווח הגדול שביניהם, ואז נכנס פנימה בזהירות.

אייריס נרגעה קמעה. רומאן ישתוק עכשיו, כשהצטרף אליהם איש זר. או לפחות כך חשבה. המעלית המשיכה בטיפוס המפרך. רומאן, מִפְּר את כללי הנימוס במעלית, שאל, "איזו משימה הוא נתן לך, וינו?"

"זה לא העסק שלך, קיט."

"למען האמת זה כן העסק שלי. את ואני רוצים את אותו הדבר,

למקרה ששכחת."

"לא שכחתי," היא ענתה בקצרה.

האיש הלבוש בצעקנות נע באי־נוחות מצד לצד כשנקלע לאמצע הוויכוח שלהם. הוא כחכח בגרונו והושיט יד אל שעון הכיס שלו. המראה שלו הזכיר לאיריס את פורסט, מה שהסיט את מחשבותיה בחזרה אל הדילמה הנוכחית שלה לגבי הכותב המסתורי.

"אני לא מבין איך זה הוגן שאוטרי נותן לך משימות בלי ידיעתי", המשיך רומאן. "זאת אמורה להיות תחרות שווה בינך לביני. אנחנו משחקים לפי הכללים. לא אמורות להיות טובות מיוחדות."

טובות מיוחדות?

הם כמעט הגיעו לקומה החמישית. אייריס תופפה באצבעותיה על ירכה.

"אם יש לך בעיה עם זה, לך דבר עם אוטרי בעצמך," היא אמרה, בדיוק כשהדלתות נפערו. "למרות שאני לא מבינה למה אתה כל כך מודאג. למקרה שצריך להזכיר לך... 'היא לא תהיה שום תחרות כשבילי. שום תחרות. היא נשרה מבית הספר 'וינדי גרוב' בשנה האחרונה שלה."

"סליחה?" שאל רומאן, אבל אייריס כבר התרחקה שלושה צעדים מהמעלית.

היא מיהרה במסדרון למשרד, והוקל לה לראות ששרה כבר שם, חולטת את התה ומרוקנת את כל הניירות המקומטים מפחי האשפה. אייריס הניחה לדלת הזכוכית הכבדה להיסגר מאחוריה ממש בפרצופו של רומאן, ושמעה את חריקת נעליו ואת הכעס הרוטן שלו. היא לא זיכתה אותו אפילו במבט אחד נוסף כשהתיישבה ליד שולחנה.

היום הזה הביא לה בעיות הרבה יותר גדולות מרומאן קיט.

"את מרוצה כאן?"

שרה פרינדל נראתה מופתעת מהשאלה החרישית של אייריס. זו הייתה שעת צהריים, ושתי הבנות מצאו את עצמן יחד בהפסקת צהריים במטבח הקטן. שרה ישבה ליד השולחן ואכלה כריך גבינה ומלפפון חמוץ, ואייריס נשענה על השיש ושתתה את ספל התה החמישי שלה.

"ברור שאני מרוצה," אמרה שרה. "כמו כל מי שמשיג עבודה כאן, לא? 'אזאת' גאזט' זה העיתון הכי יוקרתי. הם משלמים יפה, ואנחנו מקבלים חופשה בכל חג. הנה, וינו, רוצה חצי מהכריך שלי?"

אייריס הנידה בראשה. שרה ניקתה ועשתה שליחויות וקיבלה הודעות עבור זב. היא ארגנה את הודעות הפטירה ואת מודעות הדרושים ושאר המודעות שהגיעו, והניחה אותן על שולחנם של אייריס או רומאן כדי שיערכו ויקלידו אותן.

"נראה שמה שהתכוונתי לומר היה... זה מה שדמיינת לעצמך, פרינדל? כשהיית ילדה והכול נראה אפשרי?"

שרה בלעה את הביס בהרהור. "אני לא יודעת. כנראה שלא."

"אז מה היה החלום שלך?"

"טוב, תמיד רציתי לעבוד במוזיאון. אבא שלי נהג לקחת אותי למוזיאונים בסופי שבוע. אני זוכרת שאהבתי את כל הפריטים הישנים ואת לוחות האבן המלאים חוכמה וידע. האלים היו די מרושעים בזמנם. היו אלי הרקיע – המשפחה של אנווה – ואלי הקרקעית – המשפחה של דייקר. הם תמיד שנאו אחד את השני, ידעת את זה?"

"לצערי אני לא יודעת הרבה על האלים," אמרה אייריס והושיטה יד אל קומקום התה. "לימדו אותנו רק כמה אגדות בבית הספר. בעיקר על האלים שהרגנו לפני מאות שנים. אבל את עדיין יכולה לעשות את זה, את יודעת."

"להרוג אלים?" קולה של שרה נסדק.

"לא," אמרה אייריס בחיוך. "אם כי זה יביא לסיום מלהיב של המלחמה הארורה הזאת. התכוונתי שאת יכולה ללכת לעבוד במוזיאון. לעשות מה שאת אוהבת."

שרה נאנחה כשמעט צ'אטני זלג מהכריך שלה. "את צריכה להיוולד למקצוע הזה, או להיות מאוד-מאוד זקנה. אבל מה איתך, וינן? מה החלום שלך?"

אייריס היססה. עבר הרבה זמן מאז שאל אותה מישהו את השאלה הזו.

"אני חושבת שאני חיה אותו," היא ענתה, והתחקתה באצבעה אחר השוליים הסדוקים של ספל התה שלה. "תמיד רציתי לכתוב על דברים שיש להם משמעות. לכתוב דברים שמעוררים השראה באנשים או

מספקים להם מידע. "פתאום הרגישה מבווישת, וצחקקה. "אבל אני לא באמת יודעת."

"זה מעולה," ענתה שרה. "ואת במקום הנכון."

דממה נינוחה השתררה בין הבנות. שרה המשיכה לאכול את הכריך שלה, ואייריס ערסלה את התה בין שתי כפות ידיה והביטה בשעון שעל הקיר. ממש לפני שהגיע הזמן לחזור לשולחן העבודה שלה, היא העזה לרכון קרוב יותר אל שרה וללחוש, "את שמה לב לפעמים למה שה'אינקרידן טריביון' מפרסם?"
גבותיה של שרה זינקו מעלה. "ה'אינקרידן טריביון'? למה לכל הרוחות שתדצי –"

אייריס הרימה אצבע אל שפתייה, ופעיימות ליבה האיצו. עם המזל שלה, זב עוד יעבור פה במקרה בדיוק עכשיו וישמע אותן.
שרה הנמיכה את קולה בחשש. "אה, לא. כי אני לא רוצה שיפטרו אותי."

"ראיתי את העיתון אתמול," המשיכה אייריס. "ברחוב. בעמוד הראשי דיווחו על מפלצות."
"מפלצות?"

אייריס התחילה לתאר את התמונה מהעיתון – כנפיים, טפרים, שיניים. היא לא הצליחה להחניק את הרעד שחלף בה אגב כך, וגם לא להפריד את דמותו של פורסט מהתיאור.
"שמעת פעם על מפלצת כזו?" שאלה אייריס.

"קוראים להם איתראלים," אמרה שרה. "דיברנו עליהם בקצרה בשיעור המיתולוגיה שלי, לפני שנים. יש כמה סיפורים עליהם בחלק מהכרכים הישנים יותר בספרייה..." היא השתתקה, והבעה מבוהלת התגנבה אל פניה. "את לא חושבת לכתוב עליהם משהו בעצמך, נכון, וינו?"

"אני מתלבטת. אבל למה את מסתכלת עליי ככה, פרינדל?"

"כי אני לא חושבת שזה ימצא חן בעיני אוטרי."

ולי לא אכפת מה הוא חושב! אייריס רצתה לומר, אבל זה לא היה לגמרי נכון. כן היה לה אכפת, אם כי רק מפני שהיא לא יכלה להרשות

לעצמה להפסיד לרומאן. היא צריכה לשלם את חשבון החשמל. היא צריכה לקנות זוג נעליים יפות במידה שלה. היא צריכה לאכול ארוחות מסודרות. היא צריכה למצוא עזרה לאימא שלה. אבל היא גם רצתה לכתוב על מה שקורה במערב. היא רצתה לכתוב את האמת.

היא רצתה לדעת עם מה פורסט מתמודד בחזית. "את לא חושבת שאזאת' צריכה לדעת מה באמת קורה שם?" לחשה.

"כמובן," ענתה שרה ודחפה את משקפיה במעלה אפה. "אבל מי יודע אם איתראלים באמת נמצאים בחזית או לא. כלומר, מה אם –" היא השתתקה בפתאומיות, ועיניה זינקו אל מאחורי אייריס. אייריס הזדקפה והסתובבה. למראה רומאן העומד במפתן דלת המטבח היא התכווצה. הוא נשען על המשקוף והביט בה בעיניים מצועפות. היא לא ידעה כמה הוא שמע וניסתה לחייך, אפילו שבטנה התהפכה.

"זוממות מזימות, הא?" הוא אמר בעצלתיים. "ברור," ענתה אייריס בעליצות והרימה את ספל התה שלה כאילו היא מרימה כוסית. "תודה על הטיפ, פרינדל. אני צריכה לחזור לעבודה."

"אבל לא אכלת כלום, וינו!" מחתה שרה. "אני לא רעבה," אמרה אייריס כשהתקרבה לפתח הדלת. "סליחה, קיט."

רומאן לא זו. מבטו היה נעוץ בה כאילו ביקש לקרוא את מחשבותיה, ואייריס נאבקה בפיתוי להחליק את קווצות השיער התועות בשערה, להרטיב את שפתייה.

הוא עמד לומר משהו אבל חזר בו, ופיו נסגר כשזו הצידה. אייריס עברה את סף הדלת. זרועה התחככה בחזהו; היא שמעה אותו נושף אוויר בלחישה כאילו צרבה אותו, והתחשק לה לצחוק. התחשק לה ללגלג עליו, אבל לא היו לה מילים. אייריס פסעה בחזרה אל שולחנה והניחה עליו את התה הפושר

שלה. היא לבשה את מעילה ולקחה את הפנקס והעיפרון שלה, מרגישה את מבטו החשדני של רומאן שנח עליה מקצה החדר. שיסתקרן לאן היא הולכת, חשבה בנחירת בוז. והיא חמקה החוצה מהמשרד.

אייריס נכנסה למעמקי הספרייה, למקום שבו ניצבו הספרים העתיקים ביותר על מדפים שזכו לשמירה כבדה. היה בלתי אפשרי לשאול אותם, אלא רק לקרוא אותם באחד משולחנות הספרייה. אייריס בחרה ספר שנראה לה מבטיח ונשאה אותו אל שולחן קטן. היא הדליקה את מנורת השולחן והפכה בזהירות את הדפים הישנים, שהיו מנומרים בכתמי עובש ודקיקים כמשי תחת קצות אצבעותיה. דפים שהדיפו ריח של אבק וקברים ומקומות שאפשר להגיע אליהם רק באפלה. דפים מלאים סיפורים על אלים ואלות מימים עברו. לפני שבני האדם הרגו אותם או קברו אותם עמוק באדמה. לפני שהקסם החל לפרוח מהאדמה, לעלות מתוך עצמות האלים ולכשף פתחים ומבנים מסוימים ולחדור לחפצים נדירים. אבל עכשיו אנווה ודייקר התעוררו מכלאם. איתראלים נצפו ליד החזית.

אייריס רצתה לדעת עליהם יותר.

היא החלה לסכם את כל המידע שמעולם לא לימדו אותה בבית הספר. על אלי הרקיע ששלטו בקמבריה מלמעלה, ואלי הקרקעית אשר משלו מתחתיה. פעם הכילו המשפחות מאה אלים, והכוחות של כל אחד מהם התפרשו על פני השמיים, הארץ והמים. אבל עם הזמן הם הרגו זה את זה, עד שנותרו חמישה בלבד. והחמישה האלה הוכרעו על ידי המין האנושי וניתנו כשלל מלחמה לרבעים השונים של קמבריה. דייקר נקבר במערב, אנווה במזרח, מיר בצפון, אלווה בדרום ולזו ברובע המרכזי. הם לא היו אמורים להתעורר לעולם משנתם המכושפת; קבריהם היו אנדרטאות שציינו את חוזקם וחוסנם של בני התמותה. אבל אולי יותר מכול, לפי השמועה שרר בהם קסם רב, והם משכו אליהם את החולים, המאמינים, הסקרנים.

אייריס עצמה מעולם לא ביקרה בקברה של אנווה במזרח. הוא היה במרחק של קילומטרים רבים מאזאת', בעמק נידח. נלך לשם יום אחד, פרח קטן, אמר לה פורסט רק בשנה שעברה, למרות שמעולם לא היו משפחה אדוקה. אולי נוכל לחוש את הקסם של אנווה באוויר. אייריס רכנה מעל הספר והמשיכה לחפש את התשובות שהשתוקקה להן.

איך אל אחד מושך אל אחר?

דייקר פתח במלחמה כששרף כליל את הכפר ספארו והרג את החקלאים ובני משפחותיהם. ולמרות זאת, כל ההרס הרב לא הצליח למשוך אליו את אנווה, כפי שקיווה. גם אחרי שבעה חודשי עימות היא המשיכה להסתתר באזאת', למעט הרגעים שבהם פרטה בנבל שלה, והעניקה השראה לצעירים להתגייס ולהילחם נגד אויבה המושבע. למה אתם שונאים אחד את השני? תהתה אייריס. מהי ההיסטוריה של דייקר ואנווה?

היא עברה בין דפי הספר, אך עמוד אחר עמוד הוסרו, נתלשו מהכרך. היו כמה מיתוסים על אנווה ואלווה, אבל לא נותר תיעוד מפורט של דייקר. שמו הוזכר רק כלאחר יד מאגדה לאגדה, ואף פעם לא בהקשר של אנווה. כמו כן, לא היה שום דבר על איתראלים – מאיפה באו, מה שלט בהם. עד כמה הם מסוכנים לבני האדם.

אייריס נשענה לאחור בכיסאה ועיסתה את כתפה.

היה נדמה שמישהו ביקש לגנוב את המידע על העבר. את כל המיתוסים על דייקר, הקסם שלו והכוח שלו. את ההסבר למה הוא כעס כל כך על אנווה. למה הוא הצית מלחמה נגדה וגרר בני תמותה אל שפיכות הדמים.

ואייריס נמלאה אימה צוננת.

[4]

תגליות בפח האשפה

אימא שלה ישנה על הספה כשאייריס חזרה הביתה באותו ערב. סיגריה בוערת עשתה חור בכרית הספה המרופטת, והנרות שעל המזנון נמסו ונותרו רק בדלים.

אייריס נאנחה והחלה לאסוף את הבקבוקים הריקים ולרוקן את המאפרות. היא חלצה את המגפונים ועיוותה את פניה למראה השלפוחיות שדיממו והכתימו את גרביה. יחפה, היא הסירה מהמיטה של אימה את הסדינים המוכתמים בייץ, ואז אספה כמה בגדים לכביסה וירדה אל האזור המשותף בכניין. היא שילמה כמה מטבעות נחושת עבור המים וכוס פתיתי סבון, ואז בחרה קרש כביסה ודלי והחלה לשפשף את הכביסה.

המים, שנשאבו מבור המים של העיר, היו קרים, והסבון צרב את ידיה. אבל היא שפשפה את הכתמים, סוחטת בגד אחר בגד. הכעס שלה דרבן אותה להמשיך הרבה אחרי שבטנה הריקה הפסיקה לגנוח.

כשאייריס סיימה לכבס הכול, היא הייתה מוכנה לכתוב בחזרה אל האדם שכתב לה, "זה לא פורסט". היא חזרה לדירה ותלתה הכול לייבוש במטבח. כדאי שתאכל משהו לפני שהיא כותבת לו, אחרת מי יודע מה עלול לצאת ממנה. היא מצאה קופסת שימורים של שעועית ירוקה באחד הארונות ואכלה אותה במזלג, ישובה על רצפת חדר השינה שלה. ידיה כאבו, אבל היא הושיטה אחת מהן אל מכונת הכתיבה של סבתא שמתחת למזרון.

היא שמרה את המכתב שקיבלה אמש. הוא נח פתוח ליד ברכה כשהתחילה להקליד בקדחתנות תשובה:

אתה אומר מי אתה לא, אבל לא ממשיך ומציג את עצמך. כמה מהמכתבים שלי קיבלת? האם אתה בדרך כלל נוהג לקרוא דואר של אחרים?

אייריס קיפלה את דף הנייר והחליקה אותו מתחת לדלת הארון.

רומאן קרא במיטה כשהדף הגיע.

הוא כבר למד להכיר היטב את רחש המכתבים של אייריס, שהחליקו כמו לחישה לחדרו. הוא החליט שיתעלם מהמכתב הזה לפחות שעה, ואצבעותיו הארוכות נותרו חבויות בדפי הספר שקרא. אבל הכתם הלבן שראה על הרצפה מזווית העין הציק לו לבסוף עד כדי כך, שהוא קם מהמיטה וסגר את הספר באנחה. הוא הציץ בשעון היד שלו. השעה הייתה מאוחרת. היא לא אמורה כבר להיות במיטה? אף שאם להיות כן עם עצמו... הוא המתין לתשובתה. הוא ציפה לה אתמול בלילה, וכשלא הגיעה חשש שהיא תפסיק לשלוח מכתבים.

הוא תהה אם יחוש הקלה או צער, כשמכתביה לא יגיעו עוד לחדרו באופן מסתורי. הוא האשים את האחוזה הזו – בית ישן רחב ידיים, שלפי השמועות נבנה על קו ליי של קסם. זאת הסיבה שלאחוזת קיט הייתה דעה משל עצמה. דלתות נפתחו ונסגרו מרצונן, הווילונות הוסטו עם הזריחה, והרצפות צחצחו את עצמן עד שנצצו כמו קרח. לפעמים כשירד גשם, פרחו פרחים במקומות הכי לא צפויים – בספלי תה ובאגרטרלים ואפילו בנעליים ישנות.

כשרומאן היה בן חמש־עשרה – שנה ששנא להיזכר בה – הוא נאבק בנרודי שינה. כמעט בכל לילה היה מתהלך במסדרונות הבית האפלים, נחנק מכאב לב עד שהגיע למטבח. תמיד היה נר דולק על השיש ליד כוס חלב חמימה וצלחת של העוגיות האהובות עליו. במשך

כל אותה שנה חשב שהטבחית היא שמשאירה לו את הארוחה בחוץ, עד שהבין שזהו הבית, שחש שהוא מוטרד וניסה לנחם אותו. רומאן בהה כעת במכתב של אייריס שעל הרצפה. "עדיין מנסה לשעשע אותי?" הוא שאל את דלת הארון. כמובן, הבית לא רק ביקש לנחם אותו כשהיה שפוף, אלא גם אהב לעשות מעשי קונרדס.

הוא ידע מיד שהמכתבים מאייריס. היא הסגירה את עצמה לא בשמה, אלא בדרכים אחרות. למשל באמירה שהיא עובדת ב'אואת' גאזט', ואו בסגנון כתיבתה החד והרגיש. בהתחלה חשב רומאן שהמכתבים הם מתיחה. שהיא מצאה דרך מתוחכמת להקסים את הבית ולהיכנס לראשו, להטריד את שלוותו.

ולכן החליט להתעלם משניהם, גם מאייריס וגם מהמכתבים שלה. את המכתב הראשון שלה הוא זרק לפח האשפה. המכתב שכב שם שעות בזמן שרומאן הקליד בשולחנו, אבל בחצות, כשהיה תשוש וטרוט עיניים ובהחלט לא חשב בצלילות, הוא הוציא ודחף אותו לתוך קופסת נעליים ישנה.

פורסט הוא ודאי המאהב שלה שיצא למלחמה. אבל די מהר רומאן הבין שזה לא כך. פורסט היה אחיה הגדול, ומשהו בו נקרע כשקרא עד כמה היא כועסת ועצובה ומודאגת. עד כמה היא מתגעגעת אליו. לפי הפגיעות שחשפה במכתביה, ידע רומאן שלאייריס אין שמץ של מושג שמילותיה מצאו את דרכן היישר אל ידי יריבה.

שבוע שלם הוא הרהר בדילמה הזו. עליו ליידע אותה. אולי פנים אל פנים, יום אחד במשרד? אבל רומאן איבד את אומץ ליבו בכל פעם שדמיין זאת. אז אולי עדיף במכתב? הוא יכול לכתוב משהו בסגנון: שלום, תודה שכתבת, אבל אני סבור שעלייך לדעת שהמכתבים שלך מגיעים איכשהו אליי. ואני הוא רומאן ק' קיט, דרך אגב. כן, רומאן ק' קיט מהעבודה. המתחקה שלך.

היא תהיה מושפלת עד עפר. הוא לא רצה להביך אותה, וגם לא לסבול מוות איטי וכואב מידיה.

הוא החליט שלא יאמר דבר ופשוט ייקח את המכתבים שלה כשיגיעו וישים אותם בקופסת הנעליים. בסופו של דבר היא תפסיק לכתוב או שהוא יעבור מהחדר הזה, וזו כבר לא תהיה בעיה. עד שהגיע המכתב אתמול בלילה.

הוא לא היה ממוען לפורסט, מה שהצית מיד את העניין של רומאן. הוא קרא אותו, כמו שקרא את כל האחרים. לפעמים אפילו קרא אותם כמה פעמים. בהתחלה זו הייתה 'טקטיקה' – בהיותה המתחרה שלו הוא רצה לדעת עליה כמה שיותר. אבל אז הבין שהוא קורא אותם כי הכתיבה שלה והזיכרונות שחלקה ריגשו אותו. לפעמים הוא למד את הדרך שבה טוותה את המילים והשפה, וחש הן קנאה והן יראת כבוד. היא ידעה לעורר רגשות אצל קורא, ורומאן סבר שזה די מסוכן.

אם לא ייזהר, היא תנצח אותו ותזכה בכתיבת הטור. הגיע הזמן שהוא יכתוב לה בחזרה. הגיע הזמן שהוא יכנס לראש שלה, לשם שינוי.

זה לא פורסט – היה כל שהקליד אמש, ואבן כבדה ירדה מחזהו עם האישור.

הוא קרא תיגר על הצד ההגיוני של מוחו והחליק את המילים דרך דלת הארון שלו. *זה מגוחך. למה אני עושה את זה?* הוא חשב, אבל כשבדק את הארון שלו, דף הנייר נעלם.

הוא היה המום, אבל תיאר לעצמו שאייריס תהיה המומה יותר. שמישהו סוף־סוף עונה לה אחרי שלושה חודשים. מישהו שאינו פורסט. רומאן רכן כעת כדי להרים את מכתבה. הוא קרא והרגיש את העלבון בתוכו, במיוחד מהמשפט – *האם אתה בדרך כלל נוהג לקרוא דואר של אחרים?* הוא ניגש בזעף אל שולחנו והכניס דף למכונת הכתיבה שלו. הוא כתב:

אני בדרך כלל מרים את פיסות הנייר התועות
שמופיעות איכשהו בחדר שלי במרווחי זמן אקראיים.
היית מעדיפה שאשאיר אותן על הרצפה?

ואז שלח אותו בחזרה דרך הארון.

הוא פסע הלוך ושוב חסר סבלנות בזמן שחיכה לתשובתה. אני צריך להגיד לה עכשיו, חשב, והעביר את ידו בשערו. אני צריך להגיד לה שזה אני. זו נקודת האל-חזור. אם לא אגיד לה עכשיו, לעולם לא אוכל לעשות זאת.

אבל ככל שחשב על זה יותר, כך הבין שהוא לא רוצה להגיד לה. אם יגיד, היא תפסיק לכתוב. הוא יאבד את היתרון הטקטי שלו. תשובתה הגיעה סוף-סוף. רומאן חש הקלה מוזרה כשקרא:

אתה תמיד יכול לנהוג בהגינות ולהחזיר את המכתבים הקודמים שלי. לא הייתי רוצה שהרצפה שלך תסבול. או פח האשפה שלך.

כאילו היא ידעה שהוא זרק לפח את המכתב הראשון. פניו הסמיקו כאשר ישב ליד שולחנו. הוא פתח את אחת המגירות, שם החביא את קופסת הנעליים. רומאן הרים את המכסה והביט בשלל המכתבים שבפנים. דף אחרי דף. מילים שנכתבו כולן לפורסט. מילים שקרא פעמים רבות.

הוא צריך לשלוח אותם בחזרה אליה.
ובכל זאת...

אני חושש שלא אוכל להחזיר אותם.

הוא שלח את ההודעה התמציתית. ואז התהלך שוב בזמן שהמתין. כאשר אייריס שמרה על שתיקה, רומאן העווה את פניו. זהו זה. נמאס לה.

עד שדף נוסף הופיע באוושה על הרצפה שלו.

אז הרווחת צחוק בריא, על לא דבר. אני בטוחה שהמכתבים שלי היו משעשעים ביותר כל עוד הם

נמשכו, אבל לא אטריד שוב לא אותך ולא את הרצפה
שלך.
שלום!

רומאן קרא אותי, שלוש פעמים. זה המוצא שלו. לא יהיו עוד דפים מעצבנים שמלכלכים לו את הרצפה. הוא לא יחוש עוד רדוף מהכתיבה של אייריס. זה טוב. זה נפלא. הוא עצר את זה בלי שיצטרך להביך אותה או לחשוף את עצמו. הוא אמור להיות מרוצה. במקום זאת הוא התיישב ליד שולחנו והקליד, מניח למילים להישפך החוצה מתוכו כמו וידוי לאור נרות. ושלח לה את המכתב שלו לפני שהספיק לשנות את דעתו.

בבקשה, אל תפסיקי בגללי או בגלל הרצפה שלי.
הבהרתי מי אני לא, ואז את – באופן טבעי לגמרי –
שאלת מי אני, אבל אני חושב שעדיף ככה. שגשגור
על הזהות שלנו בסוד, ופשוט נשלים עם כך שפועל
כאן איזה קסם ישן שמחבר בין פתחי הדלתות שלנו.
ורק למקרה שתהית... אקרא בשמחה את כל מה
שתכתבי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן